

Arrest

nr. 250 790 van 11 maart 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. BENKHELIFA
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 augustus 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 augustus 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. RIAD *loco* advocaat S. BENKHELIFA en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart afkomstig te zijn uit Kabul, de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Tadzjiek van origine te zijn. U diende uw eerste verzoek om internationale bescherming in op 18 december 2012 en verklaarde toen het volgende:

"In 1998, toen u 9 à 10 jaar oud was, verliet u samen met uw moeder, uw twee broers en uw zus, Afghanistan. U verbleef tot 2004 in Peshawar, Pakistan. In 2004 keerde u met uw gezinsleden terug

naar Afghanistan, meer bepaald naar Kabul. Van 27 augustus 2008 tot 14 december 2008 werkte u als bediende in een bedrijf dat ziekenhuisapparatuur verkocht, Qaisanil genaamd. Van 18 december 2008 tot 7 januari 2009 werkte u op freelance basis als tolk voor het Rode Kruis gecombineerd met een job als telecomoperator bij Telesat. Van februari 2009 tot augustus 2009 was u in India om daar een visumaanvraag voor Nederland te doen, om uw vader te kunnen vervoegen die daar sinds 1998 verbleef. Daarna keerde u terug naar Afghanistan. Van september 2009 tot april 2010 werkte u opnieuw als telecomoperator bij Telesat. In 2009 ging uw moeder naar Nederland, in februari 2010 ging ook uw jongste broer Tamim uw vader vervoegen in Nederland. Ze bekwamen verblijfsdocumenten op basis van gezinshereniging omdat uw vader er erkend vluchteling is. Van 3 mei 2010 tot 24 mei 2010 werkte u enkele weken voor een Amerikaanse organisatie die les gaf aan studenten. Van begin juni 2010 tot 15 oktober 2010 werkte u in een Afgaanse goudfabriek. Van 16 oktober 2010 tot 3 januari 2012 werkte u als bediende in een zuurstoffabriek in Mazar-e-Sharif. U verhuisde hiervoor van Kabul naar Mazar-e-Sharif, in de provincie Balkh. Van oktober 2010 tot elf dagen voor uw vertrek uit Afghanistan woonde u in Mazar e-Sharif. Tijdens uw tewerkstelling in dit bedrijf ontving u verschillende dreigbrieven en een dreigtelefoon die uw medewerking vroegen. Op 9 januari 2012 verliet u uw werk. De volgende dag begaf u zich naar Kabul waar u de laatste elf dagen voor uw vertrek uit Afghanistan verbleef. Twee dagen na uw aankomst in Kabul kreeg u opnieuw telefoon en werd u gezegd dat ze u zelfs in Kabul zouden vinden en vermoorden omdat u niet gedaan had wat van u gevraagd werd. U verliet Afghanistan op 21 januari 2012."

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) nam op 6 juni 2013 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof kon worden gehecht aan de door u ingeroepen vervolgingsfeiten en omdat de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst geen internationale bescherming noodzaakte. Op 31 oktober 2013 besloot ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. De raad bevestigde dat geen geloof kon worden gehecht aan de door u ingeroepen vervolgingsfeiten, dat u geen profiel had dat internationale bescherming noodzaakte en dat de situatie in Kabul, de plaats die als uw werkelijke verblijfplaats moest worden beschouwd, geen toekenning van een internationale beschermingsstatus noodzaakte. U diende geen cassatieberoep in tegen deze beslissing.

Op 20 februari 2014 diende u een tweede verzoek om internationale bescherming in. U baseerde zich nog steeds op dezelfde asielmotieven die u al uiteengezet had tijdens uw eerste verzoek om internationale, namelijk uw vrees voor de taliban omwille van uw tewerkstelling in de zuurstoffabriek. Ter staving van uw tweede verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten voor: een attest van tewerkstelling, verschillende loonfiches en een anoniem document dat voor u werd opgesteld en waarin wordt geargumenteed dat uw tweede asielverzoek in overweging dient te worden genomen omdat u zou behoren tot de sociale groep van jongens en mannen 'of fighting age' die volgens het UNHCR een potentieel risico profiel zou uitmaken. In het document wordt eveneens gesteld dat de beoordeling van de veiligheidssituatie door de Commissaris-generaal foutief is. Ook dit laatste zou volgens de opsteller een element zijn dat als nieuw element dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt, moet worden aanzien.

Op 2 april 2014 besliste het CGVS om uw verzoek om internationale bescherming niet in overweging te nemen. U diende geen beroep in tegen deze beslissing.

Op 9 september 2014 diende u een derde verzoek om internationale bescherming in. U verwees hierbij opnieuw naar uw oorspronkelijke problemen en u voegde toe dat de directeur van het bedrijf waar u gewerkt had eveneens gevlucht was na bedreigingen door de taliban. Daarnaast haalde u aan dat u in België in een kerk heeft verbleven. Ter staving van uw verklaringen legde u twee attesten neer waaruit blijkt dat u in België in een kerk hebt verbleven. In één van de brieven wordt vermeld dat de taliban via de zender Tolo News beelden gezien heeft van de kerkbezitters en de opdracht heeft gegeven om hen te doden.

Op 13 november 2014 besliste het CGVS om uw verzoek om internationale bescherming niet in overweging te nemen. U diende geen beroep in tegen deze beslissing.

Op 18 mei 2015 diende u een vierde verzoek om internationale bescherming in. Hierbij herhaalde u enerzijds enkele van de problemen uit uw eerdere aanvragen, namelijk de problemen die u bij een terugkeer naar Afghanistan zou kennen omwille van uw vroegere job, omwille van uw verblijf in de kerk in België en uw deelname hier aan demonstraties. Daarnaast stelde u in Pakistan te zijn geboren en pas

in 2007 naar Afghanistan te zijn teruggekeerd. Ook zou u in België getuige zijn geweest van een moord in een kerk waar Afghanen verbleven en vreesde u als getuige te worden gedood in Afghanistan. U zou hiervoor psychologisch worden opgevolgd. Verder zou u een risico lopen als Sjiitische Tadzjiek. Na een nieuw persoonlijk onderhoud werd u op 15 september 2015 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus betekend. Deze beslissing werd bevestigd door de RvV op 11 december 2015. In navolging van het CGVS kon de RvV evenmin geloof hechten aan de in het kader van uw vierde asielaanvraag aangebrachte asielmotieven. Daarnaast ontwaarde de RvV geen andere elementen waaruit zou moeten blijken u in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Op 20 januari 2017 diende u uw vijfde verzoek om internationale bescherming in. U verklaarde dat de directeur van het bedrijf Faza-e-Balkh Afghanistan zou hebben verlaten. U legde een attest en foto's neer van uw werk in het bedrijf Faza-e-Balkh, alsook foto's van uw werk in het goudatelier. U verklaarde dat u bij terugkeer naar Afghanistan financiële problemen zou hebben, dat u geen middelen had om iets op te starten en dat er in Afghanistan veel ontvoeringen zijn door criminelen. U verklaarde ook dat u in Afghanistan geen alcohol mag drinken. Daarenboven haalde u aan dat sjieten in Afghanistan niet veilig zijn.

Deze aanvraag werd afgesloten met een weigering tot inoverwegingname van een verzoek om internationale bescherming (meervoudige aanvraag). Deze beslissing werd u betekend op 2 februari 2017. U ging niet in beroep hiertegen.

Op 11 februari 2020 diende u uw zesde en huidig verzoek om internationale bescherming in. U stelt dat uw problemen in Afghanistan nog steeds actueel zijn. U verwijst opnieuw naar de problemen in verband met de zuurstoffabriek in Mazar-e-Sharif die u in uw eerste verzoek inriep. U verwijst opnieuw naar het vertrek van de directeur van de fabriek dat u in uw derde verzoek inriep. U voegt toe dat in mei 2019 uw collega uit de zuurstoffabriek, Osman, omwille van dezelfde problemen door de Taliban werd gedood in Kabul. U herhaalt dat sjieten geïmagineerd worden in Afghanistan, wat u ook reeds in uw twee vorige verzoeken aanhaalde. U verwijst ook opnieuw naar uw deelname aan de kerkbezetting in 2013 en naar uw activiteiten voor mensen zonder papieren in België. Ten bewijze van het overlijden van uw collega Osman die legt u een foto van zijn lijk neer en een kopie van de facebookpagina van Wali Marjan, de broer van Osman. Verder legt u ook een artikel neer over een aanval op een ziekenhuis van Artsen zonder Grenzen, om aan te tonen dat sjieten in Afghanistan worden geïmagineerd. Tot slot legt u een attest van psychologische opvolging neer van de organisatie Ulyse.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorig verzoek hebt uiteengezet, met name dat uw collega Osman zou zijn vermoord in het kader van de ook door u ingeroepen problemen in verband met de zuurstoffabriek, moet worden beklemtoond dat uw vorige verzoeken door het CGVS werden afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd.

Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

De foto en het uittreksel van de facebookpagina die u neerlegt met betrekking tot de dood van uw collega Osman in Afghanistan, kunnen de vaststelling dat uw problemen niet geloofwaardig zijn, niet weerleggen. Er is vooreerst geen enkel bewijs dat deze persoon Osman uw collega zou zijn en zelfs indien dit het geval zou zijn, is het nog geen bewijs dat u in Afghanistan vervolgd zou worden omwille van uw werk in de fabriek. Uw bewering dat u met Osman contact zou gehad hebben en dat hij 'u zei dat u ook bedreigd zou zijn', is een blote bewering die in geen geval volstaat om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw beweerde problemen.

Het algemeen artikel over een aantal op een ziekenhuis in Afghanistan, werpen geen ander licht op de beoordelingen van uw vermeende vrees in verband met uw Tadjieks-sjiitische achtergrond in uw vorige verzoeken om internationale bescherming. Het gaat over één specifieke aanslag op een materniteit van Artsen zonder grenzen waar veel mensen van de sjiitische Hazara-gemeenschap kwamen. Hoe vreselijk deze aanslag ook was, er kan niet uit afgeleid worden dat alle sjiieten louter en alleen omwille van hun religieuze affiliatie een gegronde vrees voor vervolging zouden kennen in Afghanistan. Het CGVS wijst er ook op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook steeds getoetst te worden aan objectieve vaststellingen en de verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. De vrees moet met andere woorden niet alleen subjectief aanwezig zijn, maar moet ook kunnen worden geobjectiveerd. U heeft hiervoor geen elementen aangebracht.

Wat betreft uw deelname aan de kerkbezetting in 2013 en uw activiteiten voor mensen zonder papieren in België, wordt vastgesteld dat u hierover geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken hebt aangebracht maar zich integendeel louter beperkt tot een verwijzing naar deze deelname en activiteiten die u in het verleden reeds hebt uiteengezet en die reeds zijn beoordeeld.

Wat betreft het attest van psychologische opvolging, op 27 februari 2020 uitgereikt door Ulysse, wordt erop gewezen dat dit document niet kan worden beschouwd als bewijskrachtig inzake de door u ingeroepen asielmotieven. Vanuit haar functie kan van de auteur van het attest immers niet worden verwacht dat zij een geloofwaardigheidsbeoordeling maakt van uw asielrelaas en nog minder dat zij naar de asielinstanties toe een negatief standpunt inneemt tegenover de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Hoewel er in het document wordt verwezen naar uw moeilijke psychologische toestand evenals naar de constructieve wijze waarop u hiermee omgaat, kan er niet worden uit afgeleid dat een terugkeer naar Afghanistan met redelijke waarschijnlijkheid tot vluchtelingenrechtelijke vervolging of ernstige schade zou leiden.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.*

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghaanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd.

UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijd verspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat

in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op 'high profile' doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met 'high profile' doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille van de aard van de doelwitten die geviseerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

*Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus 'Afghanistan: Security situation in Kabul City' van 8 april 2020**, (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_security_situation_in_kabul_city_20200408.pdf) en het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-74, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.*

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6,5 miljoen inwoners heeft. In de provincie Kabul vielen er in het jaar 2019 1.563 burgerslachtoffers (261 doden en 1.302 gewonden) ingevolge voornamelijk zelfmoord- en complexe aanslagen en gerichte moorden. Dit is een daling met 16% t.o.v. het jaar 2018 en wijst op een relatief beperkt aantal burgerslachtoffers als gevolg van zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. In de stad Kabul is er in het laatste kwartaal van 2019 een daling van het aantal aanslagen. Deze trend zet zich verder in de eerste maanden van 2020.

Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. De aanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen nog steeds binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten gevisieerd door voornamelijk de Taliban, en in mindere mate door ISKP, in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. In vergelijking met voorgaande jaren betreft een groter aandeel van het geweld in de stad 'targeted killings', met minder burgerslachtoffers als gevolg. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Wat ISKP betreft, moet worden vastgesteld dat haar capaciteit om aanslagen te plegen in de stad in 2019 als gevolg van de inspanningen van de veiligheidsdiensten verminderd is, waardoor er een afname was van aan IS gerelateerde incidenten en hieruit resulterende burgerslachtoffers. Daarnaast is er toename van crimineel geweld in de stad (o.a. diefstal en ontvoering).

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden, maar zonder aanwijsbaar doelwit, niet voorkomen in de stad. Sinds het voorjaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen en complexe aanslagen in Kabul. Hoewel er in het derde kwartaal in Kabul, net zoals in de rest van het land, een opflakking van zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen kon worden vastgesteld, is er sinds het laatste kwartaal van 2019 opnieuw een significante daling in het aantal aanslagen. Deze trend zet zich verder begin 2020. De daling van het aantal incidenten en slachtoffers wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 51/8, artikel 57/6/2 alsook artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1 van de Conventie van Genève, van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 (hierna: Kwalificatierichtlijn), van artikel 41 van het “*Handvest Grondrechten EU*”, van de artikelen 2 en 3 “*Wet Motivering Bestuurshandelingen*”, van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de zorgvuldigheidsplicht, de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel. Verzoeker meent tevens dat er een manifeste appreciatiefout is.

In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 15 Kwalificatierichtlijn, van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 8 Kwalificatierichtlijn, van de artikelen 2 en 3 “*Wet Motivering Bestuurshandelingen*”, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de zorgvuldigheidsplicht, de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel. Verzoeker meent tevens dat er een manifeste appreciatiefout is.

In een derde middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 3 en 13 van het EVRM van de artikelen 48/3, 48/4, 51/8 en 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 “*Wet Motivering Bestuurshandelingen*”, van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

2.2. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2.3. Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

2.4. De Raad, die beschikt over een hervormingsbevoegdheid, moet een arrest vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoekers volgende verzoek om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de voorwaarden van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Een resem geschonden geachte bepalingen laat op zich niet om vast te stellen dat aan die voorwaarden is voldaan.

2.5. Verzoeker houdt vast aan zijn initiële asielrelaas en verwijst opnieuw naar de problemen in verband met de zuurstoffabriek in Mazar-e-Sharif, naar het vertrek van de directeur van de fabriek, naar zijn deelname aan de kerkbezetting in 2013 maar ook naar zijn activiteiten voor mensen zonder papieren in België, voegt toe dat in mei 2019 zijn collega uit de zuurstoffabriek omwille van dezelfde problemen door de Taliban werd gedood in Kabul en herhaalt dat sjiiten gevisieerd worden in Afghanistan.

In de bestreden beslissing wordt op goede gronden gesteld:

"In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorig verzoek hebt uiteengezet, met name dat uw collega Osman zou zijn vermoord in het kader van de ook door u ingeroepen problemen in verband met de zuurstoffabriek, moet worden beklemtoond dat uw vorige verzoeken door het CGVS werden afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

De foto en het uittreksel van de facebookpagina die u neerlegt met betrekking tot de dood van uw collega Osman in Afghanistan, kunnen de vaststelling dat uw problemen niet geloofwaardig zijn, niet weerleggen. Er is vooreerst geen enkel bewijs dat deze persoon Osman uw collega zou zijn en zelfs indien dit het geval zou zijn, is het nog geen bewijs dat u in Afghanistan vervolgd zou worden omwille van uw werk in de fabriek. Uw bewering dat u met Osman contact zou gehad hebben en dat hij 'u zei dat u ook bedreigd zou zijn', is een blote bewering die in geen geval volstaat om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw beweerde problemen.

Het algemeen artikel over een aantal op een ziekenhuis in Afghanistan, werpen geen ander licht op de beoordelingen van uw vermeende vrees in verband met uw Tadjieks-sjiitische achtergrond in uw vorige verzoeken om internationale bescherming. Het gaat over één specifieke aanslag op een materniteit van Artsen zonder grenzen waar veel mensen van de sjiitische Hazara-gemeenschap kwamen. Hoe vreselijk deze aanslag ook was, er kan niet uit afgeleid worden dat alle sjiieten louter en alleen omwille van hun religieuze affiliatie een gegronde vrees voor vervolging zouden kennen in Afghanistan. Het CGVS wijst er ook op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook steeds getoetst te worden aan objectieve vaststellingen en de verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. De vrees moet met andere woorden niet alleen subjectief aanwezig zijn, maar moet ook kunnen worden geobjectiveerd. U heeft hiervoor geen elementen aangebracht.

Wat betreft uw deelname aan de kerkbezetting in 2013 en uw activiteiten voor mensen zonder papieren in België, wordt vastgesteld dat u hierover geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken hebt aangebracht maar zich integendeel louter beperkt tot een verwijzing naar deze deelname en activiteiten die u in het verleden reeds hebt uiteengezet en die reeds zijn beoordeeld.

Wat betreft het attest van psychologische opvolging, op 27 februari 2020 uitgereikt door Ulysse, wordt erop gewezen dat dit document niet kan worden beschouwd als bewijskrachtig inzake de door u ingeroepen asielmotieven. Vanuit haar functie kan van de auteur van het attest immers niet worden verwacht dat zij een geloofwaardigheidsbeoordeling maakt van uw asielrelaas en nog minder dat zij naar de asielinstanties toe een negatief standpunt inneemt tegenover de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Hoewel er in het document wordt verwezen naar uw moeilijke psychologische toestand evenals naar de constructieve wijze waarop u hiermee omgaat, kan er niet worden uit afgeleid dat een terugkeer naar Afghanistan met redelijke waarschijnlijkheid tot vluchtelingenrechtelijke vervolging of ernstige schade zou leiden."

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker

toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft.

Verzoeker verwijst naar de COI Focus van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en meer bepaald naar het risico dat de sjiitische minderheid in Afghanistan loopt. Het louter verwijzen naar algemene informatie volstaat echter niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke

In zoverre verzoeker nog op algemene wijze voorhoudt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoeker diende te horen dient het volgende te worden opgemerkt.

Artikel 57/5ter, § 2, 3°, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat het persoonlijk onderhoud niet plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal aldus niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming (artikel 57/5ter, § 3, van de Vreemdelingenwet).

Verder blijkt uit verzoekers verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij in de gelegenheid werd gesteld nieuwe elementen aan te halen en deze ook verder toe te lichten (administratief dossier, "Verklaring volgend verzoek"). Verzoeker werd wel degelijk gehoord en hij kon zijn nieuwe elementen in het kader van zijn huidig verzoek op nuttige wijze naar voor brengen.

Tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidige verzoeken werd aan verzoeker verduidelijkt dat de commissaris-generaal op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn verzoek al dan niet ontvankelijk wordt verklaard, en dat de commissaris-generaal niet verplicht was om hem voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn verzoek reeds bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoeker toont dan ook geen schending aan van de hoorplicht.

Wat verzoekers nood aan subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet betreft, werd in de bestreden beslissing nog op pertinente en correcte wijze geoordeeld dat:

"Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van

enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd.

UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijd verspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan

immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op 'high profile' doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met 'high profile' doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille van de aard van de doelwitten die geviseerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

*Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus 'Afghanistan: Security situation in Kabul City' van 8 april 2020**, (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_security_situation_in_kabul_city_20200408.pdf) en het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-74, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.*

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6,5 miljoen inwoners heeft. In de provincie Kabul vielen er in het jaar 2019 1.563 burgerslachtoffers (261 doden en 1.302 gewonden) ingevolge voornamelijk zelfmoord- en complexe aanslagen en gerichte moorden. Dit is een daling met 16% t.o.v. het jaar 2018 en wijst op een relatief beperkt aantal burgerslachtoffers als gevolg van zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. In de stad Kabul is er in het laatste kwartaal van 2019 een daling van het aantal aanslagen. Deze trend zet zich verder in de eerste maanden van 2020.

Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. De aanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen nog steeds binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de

internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviseerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten geviseerd door voornamelijk de Taliban, en in mindere mate door ISKP, in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. In vergelijking met voorgaande jaren betreft een groter aandeel van het geweld in de stad 'targeted killings', met minder burgerslachtoffers als gevolg. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Wat ISKP betreft, moet worden vastgesteld dat haar capaciteit om aanslagen te plegen in de stad in 2019 als gevolg van de inspanningen van de veiligheidsdiensten verminderd is, waardoor er een afname was van aan IS gerelateerde incidenten en hieruit resulterende burgerslachtoffers. Daarnaast is er toename van crimineel geweld in de stad (o.a. diefstal en ontvoering).

Omwille de aard van de doelwitten die geviseerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden, maar zonder aanwijsbaar doelwit, niet voorkomen in de stad. Sinds het voorjaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen en complexe aanslagen in Kabul. Hoewel er in het derde kwartaal in Kabul, net zoals in de rest van het land, een opflakking van zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen kon worden vastgesteld, is er sinds het laatste kwartaal van 2019 opnieuw een significante daling in het aantal aanslagen. Deze trend zet zich verder begin 2020. De daling van het aantal incidenten en slachtoffers wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen."

Waar verzoeker de veiligheidssituatie in de stad Kabul betwist en verwijst naar een beslissing van de asielinstanties van Frankrijk, merkt de Raad op dat deze informatie van verzoeker minder recent is als de objectieve en zeer uitgebreide, ruim gedocumenteerde en gedetailleerde informatie van de commissaris-generaal.

Verzoekers verdere betoog onder verwijzing naar recentere persartikelen en een rapport van Amnesty International kan geen afbreuk doen aan voorgaande vaststellingen. Verzoeker toont allerm minst aan dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De door verzoeker aangehaalde informatie ligt bovendien in dezelfde lijn als de informatie waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie is gesteund alsmede de informatie die door de verwerende partij per aanvullende nota werd bijgebracht.

Waar verzoeker verder in zijn verzoekschrift aanvoert dat artikel 15, c) van de Kwalificatierichtlijn geen melding maakt van een situatie van “open combat” of van “hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten”, dient erop gewezen dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest van 30 januari 2014 heeft bepaald dat de uitdrukking “binnenlands gewapend conflict” betrekking heeft op een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het Hof bracht ook in herinnering dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming als de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op een ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen). De vaststelling dat er in de stad Kabul geen sprake is van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten moet dan ook niet worden gelezen als het toevoegen van een voorwaarde aan de definitie van een gewapend conflict in artikel 15, c) van de Kwalificatierichtlijn, doch wel als de vaststelling dat de mate van het willekeurig geweld in de stad Kabul niet dermate hoog is dat verzoeker, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico op een ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen.

Verder laat verzoeker na uiteen te zetten waarom volgens hem het begrip “hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten” zou veronderstellen dat het gaat om gelijkwaardige strijdkrachten die tegen elkaar vechten. Bovendien blijkt nog dat uit de voormelde richtlijnen van UNHCR van 30 augustus 2018 blijkt dat de taliban ruim 40% van alle Afghaanse districten onder controle hebben of er de controle betwisten (p. 12), zodat bezwaarlijk kan worden volgehouden dat “De verschillende groeperingen die momenteel in Afghanistan tegen het “centraal” gezag vechten zijn echter onvoldoende georganiseerd of sterk om een “open combat” te voeren tegen het Afghaans leger”.

Waar verzoeker opmerkt dat het feit dat in Kabul de burgers de grootste slachtoffers zijn van het geweld en dat het feit dat “high profile”-doelwitten de oorspronkelijke doelwitten zijn van de opstandelingen hieraan geen afbreuk doet, dient erop gewezen dat het bij het vaststellen van de typologie van het geweld hoe dan ook van belang is vast te stellen dat het geweld in de stad Kabul voornamelijk doelgericht van aard is. Hierboven werd er reeds op gewezen dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in herinnering bracht dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming als de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op een ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen.

Hoewel verzoeker zelf de *Elgafaji*-rechtspraak aanhaalt en stelt dat hoe meer hij het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming, maakt hij niet aannemelijk dat er persoonlijke omstandigheden in zijn hoofde zijn die maken dat hij een verhoogde kwetsbaarheid heeft. Verzoeker brengt geen enkel concreet element aan.

De Raad is van oordeel dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn, of door verzoeker werd aangebracht, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

2.6. Voorts heeft de commissaris-generaal, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt wel degelijk in overeenstemming met artikel 57/6/2, § 2, van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze geoordeeld dat een terugkeerbesluit niet leidt tot refoulement.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om het beroep te verwerpen.

2.7. In tegenstelling tot hetgeen verzoeker vraagt, kan de Raad de bestreden beslissing slechts vernietigen om specifieke redenen zoals bepaald in artikel 39/2, § 1, 2° en 3°, van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

2.8. In zoverre verzoeker in meest ondergeschikte orde nog meent dat er prejudiciële vragen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie moeten worden gesteld, wijst de Raad erop dat krachtens artikel 267, derde lid van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie de nationale rechterlijke instantie slechts gehouden is het Hof van Justitie van de Europese Unie te verzoeken uitspraak te doen over een prejudiciële vraag indien haar beslissingen “volgens het nationale recht niet vatbaar zijn voor

hoger beroep". Dit laatste omvat ook de rechterlijke beslissingen waartegen een cassatieberoep kan worden ingesteld. Daar de uitspraken van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig artikel 39/67 van de Vreemdelingenwet vatbaar zijn voor het cassatieberoep voorzien bij artikel 14, § 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bijgevolg niet gehouden om de voorgestelde prejudiciële vragen te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf maart tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF